

יסוד זה (שם) יעוף ועופף, ומשום זה שתי רוחות מתפשטות ממנו (ויורדות) מִמִּין ומשמאל קרבן העוף.

מבד הצד הטהור לא מקריבים אלא יונה ותורים, שהם נאמנים לבני זוגם מכל שאר העופות. והם נרדפים ולא רודפים, ונאמנים זה לזה, הנקבה לבן זוגה, ועל זה הקרבן מהם. ויורדות ומתקרבות אלו הרוחות הקדושות, ונהנות מיסוד ועקר שלהם.

ואם תאמר, איך מתפשט ממעט של יונה זו או מתור זה לכמה צדדים וחילות שאין להם שעור? או מן בהמה אחת אף כף? בא ראה, גר אחד דק דולק, ומתמלא ממנו כל העולם. עוד, עץ קטן מדליק לגדול.

עד כאן קרבן משני צדדים שחקוקים בכסא. ועתה יש לשאל, ארבע דמיות הן שחקוקות בכסא. מה טעם אין קרבנות משני צדדים אחרים? אלא ודאי מכלם יש קרבן. אריה חקוק בכסא, ובשעה שקרבן שלם, אריה יורד ועולה באש, ואוכל ונהנה משם. אדם חקוק בכסא, אדם עקר הכל, ומקריב שם רוחו ונשמתו. והאדם העליון נהנה מהאדם התחתון, וכל מין מתקרב למינו ונהנה ממנו משלו ממש ומיסוד שלו.

ואם תאמר, והרי אריה שאין לו יסוד למטה באותו קרבן - אריה כליל בכלם, שהרי לימין הוא, ומשום זה אוכל בכלם, וכל השאר לא אוכלים (ממנו) ממינו, משום שימין הוא. הרי כל ארבע הדמיות החקוקות בכסא נקרבות לקרבן, ומשום זה הוא קרבן שלם. וכאשר נהנים מעקר ויסוד שלהם, אז נחת רוח להדליק גרות העליונים.

ועופף, ובגין כך תרין רוחי מתפשטו מגיה ונחמי) מימינא ומשמאלא קרבנא דעופי.

מבד סטר דכיא, לא אתקריב אלא יונה ותורים, דאינון בקשוט לזווגייהו, (ד) רמ"א ע"ב) מכל שאר עופין. והם נרדפין, ולא רודפין. ומהימנא דא לדא, נוקבא לבר זוגו. ועל דא קרבנא מנייהו. ונחתי ומתקרבי אינון רוחין קדישין, ואתהניין מיסודא ועקרא דלהון.

ואי תימא, הנה אתפשט זעיר מהאי יונה, או משפנינא דא, לכמה סטרין חילין דלית לון שיעורא. או מן בעירא חדא אוף הכי. תא חזי. חד שרגא דקיק דליק, אתמלייא מגיה כל עלמא. תו אעא דקיק, אדליק לרבבא.

עד הכא קרבנא מתרין סטרין דחקיקין בכסא. השתא אית למשאל, ארבע דיוקנין אינון, דחקיקין בכסא, מאי טעמא לית קרבנין מאחרנין. אלא ודאי מפלהו אית קרבנא. אריה חקוק בכורסייא, בשעתא דקרבנא שלים, אריה נחית ועאל באשא, ואכיל ואתנהי מתמן. אדם חקוק בכורסייא, אדם עקרא דכלא, ומקריב תמן רוחיה ונשמתיה, ואדם עלאה אתהני מאדם תתאה, וכל זינא אתקריב לזיניה, ואתהני מגיה מדיליה ממש, ומיסודא דיליה.

ואי תימא, הא אריה דלית ליה יסודא לתתא בההוא קרבנא. אריה כליל בכלהו, דהא לימינא הוי, ובגין כך אכיל בכלהו, וכל שאר לא אכלין (ס"א מגיה) מזיניה, בגין דימינא הוא. הא כל ארבע דיוקנין דחקיקין בכסא, מתקרבין לקרבנא, ובגין כך הוי קרבנא שלים. וכד אתהנון מעקרא ויסודא דלהון, פדין נחת רוח לאדלקא בוצינין עלאין.